

Klarhed i mange af de Forhold, som nu er saa underlig udviklede og saa underlig kædede sammen. Hvis dette er rigtigt, kan jeg fuldt ud tilsige min Støtte til et saadant Arbejde i et saadant Udvalg.

Det gælder saavel for Staten som for Kirken om at faa rene Linier, og naar jeg skal sige, hvad jeg nærmere mener om dette Forhold, saa er min Opfattelse den, at Kirkens indre Liv og Arbejde i højere Grad, end Tilfældet er i Øjeblikket, maa løses fra Staten og Statens Indskriden. Her kan Staten og Rigsdagen ikke gribe ind, det er efter min Mening ikke det rette Forum at føre Forhandlinger for, der strejfer ind paa Omraader, som ogsaa denne Forhandling i disse Dage har strejft ind paa; naar de angaar Kirkens indre Liv, Ordets Forkyndelse, Ritualiet, Sakramenternes Forvaltning o. s. v., hører de hjemme et andet Sted.

Der er ogsaa et andet Omraade, som det eventuelle Udvalg sikkert vil komme til at arbejde med, og det er det, som angaar en Klarlæggelse af Forholdet med Hensyn til Kirkens Gods og Ejendom og dens Ejendomsret, ogsaa dette trænger i høj Grad til at afklares.

Ordet Kirkeforfatning har været nævnt adskillige Gange, og det er underligt at lægge Mærke til, at dette Ord Aar efter Aar og Aartier efter Aartier har en forunderlig Eevne til at vække Modsigelse. Jeg har den Opfattelse, at Modstanden, som dette Ord vækker, naar det bruges i Sammenhæng med det foreliggende Lovforslag, egentlig kun er en Kamp om Ord og ikke andet. Man kan, som det er nævnt i Dag, meget godt tale om, at vi allerede har en Kirkeforfatning, for saa vidt man vil lægge den Betydning ind i de gældende Kirkelove. Man kan tale om det ønskelige i at faa denne Kirkeforfatning udvidet, man kan give den et andet Navn, det har for mig meget lidt at betyde. Realiteten er den at faa Klarhed over Forholdet mellem Stat og Kirke, saa at Kirken faar sit og Staten sit.

Hvis der nu nedsættes et saadant Udvalg, hvad jeg ikke vil anse for utænkeligt, vil jeg gerne sige, at efter min Mening vil dets Arbejde ikke berøre de J. C. Christensenske Kirkelove i nogen væsentlig Grad. Disse Kirkelove har deres Omraade paa et noget andet Felt, selvfølgelig kan de ikke helt undgaa at berøres deraf, men jeg vil dog gerne sige, at disse J. C. Christensenske Kirkelove, som efter min Mening paa mange Maader er ganske fortræffelige Love, har været et Skridt i den Retning, i hvilken dette Udvalgs Arbejde nu skal fortsætte. Endvidere tror jeg, dette

Udvalg maa vogte sig for at prøve paa at ødelægge de nugældende Kirkelove eller sætte dem ud af Kraft, men jeg ser heller ikke rettere end, at det er muligt at gaa ind i Arbejdet paa et redeligt Grundlag ud fra det, vi allerede har, og naa til større Klarhed og renere Linier i det Forhold, der nu er paa Tale, Forholdet mellem Stat og Kirke.

Med Hensyn til Lovforslagets Enkeltheder skal jeg først omtale § 2, der angaar Sammensætningen af Udvalget. Det forekommer mig, at det vilde være ønskeligt her at foretage adskillige Rettelser. Det ser ikke godt ud og er vistnok heller ikke helt retfærdigt, at Landets samtlige Menighedsraad kun skal vælge 6 Medlemmer, naar Rigsdagen vælger 8. Jeg vilde mene, at det mindste, man her maatte gaa til, var, at hvert Bispedømm^e valgte en Repræsentant. Dernæst vil jeg mene, at man bør give Gejstligheden Repræsentation indenfor dette Udvalg. Jeg vil her se ganske bort fra, at den højtærede Kirkeminister, som vælger 5 Medlemmer, muligvis vil vælge Bisper eller Provster eller Præster, idet det forekommer mig, at det bør være saaledes, at Gejstligheden selv som saadan vælger et passende Antal Repræsentanter. Endvidere bør en for Kirken saa vigtig Institution som det teologiske Fakultet have en Repræsentant i Udvalget, det har det jo haft i de tidligere Kirkeudvalg. Endelig vil jeg pege paa, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen var inde paa, at naar de tre kirkelige Retninger, Kirkelig Forening for Indremission i Danmark, Kirkeligt Samfund af 1898 og Den københavnske Kirkefond, der skulde omfatte den saakaldte fjerde Retning, bliver repræsenteret, bør ogsaa Kirkeligt Centrum have sin Repræsentant.

Dernæst vil jeg gerne sige et Par Ord om § 4 angaaende Udgifterne, hvor der foreslaas, at Halvdelen skal udredes af Staten og Halvdelen ved Ligning paa Menighederne. Jeg tror ikke, man bør gaa den Vej. Det har altid været Skik, at Kommissioner og Udvalg fik deres Udgifter dækket af Statens Kasse, og da Menighederne ikke har begæret dette Udvalg nedsat, beder jeg den højtærede Kirkeminister overveje, om det ikke vil være uretfærdigt at kræve, at Menighederne skal være med til at dække Udgifterne.

Dette er kun mindre Ændringer, som jeg gaar ud fra det ikke vil volde Vanskeligheder at opnaa Enighed om. Naar Udvalget, hvad jeg forventer, bliver nedsat, er det min Tro, at det, sammensat paa denne